FEBRUARI 2021

MAGMETAL

MAGAZINE VAN ABVV-METAAL

“Hoop is van verdriet iets nuttigs maken”

+ INTERVIEW MET RICK DE LEEUW | DE PASSIE VAN ONZE METALLO'S | DOSSIER MENTALE GEZONDHEID

Hope in the dark

We staan als samenleving en als individuen voor moeilijke uitdagingen en onzekere tijden. Maar ook al bevinden we ons nog steeds enkeldiep in deze coronapandemie, toch houden we ons vast aan de hoop. Hoop op betere tijden, waarin gezondheid en veiligheid losstaan van corona. Hoop op een duurzame en sociale toekomst in plaats van de huidige crisispolitiek. Want zelfs in het pikdonker zijn er lichtpuntjes, als je maar lang genoeg kijkt. We zien de opportuniteiten – klein en groot – misschien niet altijd direct, maar ze zijn er wel! Er schuilt hoop en vooruitgang in elke kleine handeling die blijk geeft van solidariteit.

Deze MagMetal heeft hoop als rode draad. We gaan de realiteit niet uit de weg, dat is onze stijl niet. We zijn wel op zoek gegaan naar de hoop die nog in iedereen leeft en we zagen weer eens waarom solidariteit werkt.

ABVV-METAAL

In deze editie van MagMetal

04
Dossier mentale gezondheid
Hoe houd je als delegee je mentale gezondheid in vorm?

18
Je moet het maar weten!
Korte praktische tips en info

20
Hoop is van verdriet iets nuttigs maken
Interview met Rick de Leeuw

26
'Begin-van-'t-jaarsvragen'
We kijken met een hoopvolle blik naar 2021

32
Wij laten ons niet meer inpakken
Boodschap van slamdichter Bek Veg Ter

34
Interview met Meryame Kitir
Onze metallo-minister

38
Op zoek naar de passie van onze metallo's
Peter Injon, metaal- en duivenliefhebber

41
Rode douche op Villeroy & Bosh
Metallo's Nancy en Leonore maken van ABVV-Metaal de grootste vakbond

44
Wat verandert er de komende jaren aan de pensioenen?
Digitaal rondetafelgesprek met Celien Vanmoerkerke

50
Hoe maken we onze industrie klimaatneutraal
Interview met expert Tomas Wyns

Hoe houd je als delegee je mentale gezondheid in vorm?

Goede vraag vonden wij. Sterker nog, een hele belangrijke vraag.

We hebben ons allemaal de afgelopen maanden en nog steeds vooral gefocust op het syndicale werk: zorgen dat iedereen correct betaald wordt, dat papieren in orde zijn, dat we veilig en gezond kunnen blijven werken. Duizenden delegees zetten dagelijks hun beste beentje voor. Maar hoe zit het nu in het 'koppeke'? We moeten als vakbond ook daar de vinger aan de pols houden.
Onze delegees verdienen dus alle lof voor de manier waarop ze het de afgelopen maanden hebben volgehouden. We gingen met een reeks collega's praten over hoe zij het mentaal aangepakt hebben.

We starten bij het zwaar aangeslagen Van Hool.

VAN HOOL

Wat als je collega's worstelen met hun mentale welzijn?

Bijna een jaar na de uitbraak van de coronacrisis en de tijdelijke sluiting van busbouwer Van Hool, is amper één op de vier opnieuw aan het werk. In de eerste weken van de lockdown heerste er vooral paniek. Sindsdien leeft vooral de vraag: "Wanneer mogen we weer komen werken?" Met de gedeeltelijke sluiting van de fabriek vielen voor veel mensen belangrijke sociale contacten weg en werd de toekomst onverwacht heel onzeker. Hoofddelegee David Scheveneels: "Ik heb mannen zien huilen, gebroken door de crisis. Als vakbondsvertegenwoordigers zijn we geboren mensenmensen, maar op zo'n emotionele rollercoaster waren we niet voorbereid."

DAVID SCHEVENEELS: "De week voor de sluiting op 18 maart waren mensen vooral bang voor het virus en de impact ervan. Wij werken hier dicht op elkaar en zagen niet meteen mogelijkheden om alles volgens de coronavoorschriften te organiseren. Uiteindelijk is er dan toch beslist om te sluiten. In de weken die volgden, werd het hier een gekkenhuis. Het secretariaat kon de aanvragen voor de uitkeringen niet bolwerken. Ook bij de RVA zat er vertraging op de uitbetalingen. En dan krijg je dus telefoons met schrijnende verhalen van mensen die hun rekeningen en leningen niet meer kunnen betalen. Ik ben 15 jaar delegee en veel gewoon, maar dat had ik nog nooit meegemaakt."

CONTACT VIA SOCIALE MEDIA EN BERICHTEN

Intussen zijn er opnieuw 400 mensen aan de slag. Dat is goed nieuws, maar het betekent ook dat 1200 mensen nog altijd technisch werkloos thuiszitten.

MILITANTE ANNELIES DE BAKKER: "De meeste collega's houden zo veel mogelijk contact via sociale media of berichtjes. De fabriek is één grote familie, met veel mensen die hier al hun hele carrière werken. We delen op de werkvloer onze goeie en onze slechte dagen. Door de tijdelijke werkloosheid vallen die belangrijke sociale contacten weg. Wie zich af en toe laat horen, daar hebben we zicht op. We kunnen hen moed inspreken. Maar we maken ons meer zorgen over de mensen die we helemaal niet horen."

"IK WIL GAAN WERKEN, MAAR IK MAG NIET"

Een van de onvrijwillige thuiszitters bij Van Hool is **ERDAL TASDEMIR.** "Het is al een zware periode geweest. Van de ene dag op de andere zit je thuis en leef je van een uitkering. Mijn vrouw startte in februari vorig jaar haar eigen zaak. We hebben daar veel in geïnvesteerd. Door corona viel alles in het water. Ik klus ook bij in de horeca – dat viel ook volledig weg. En wat normaal mijn uitlaatklep is – voetbal – kon niet doorgaan. Ik wil zo graag gaan werken, maar na negen maanden mag ik nog altijd niet. En dat is frustrerend. Het enige wat goed is aan deze crisis is dat ze het belang van de sociale zekerheid nog eens onderstreept. In tegenstelling tot sommige buitenlandse collega's hebben wij tenminste nog een degelijk vangnet."

BELANG VAN COMMUNICATIE IN CRISIS

DAVID SCHEVENEELS: "Vorige zomer hebben we al gesignaleerd aan het management van Van Hool dat communicatie belangrijk is. De mensen willen weten wat er gaande is en hoe ze ervoor staan. Toch wordt er nauwelijks informatie gegeven. Dus proberen wij vanuit de vakbond zo veel mogelijk nieuws, informatie en een heel klein beetje hoop te geven."

"Door de technische werkloosheid vallen er belangrijke sociale contacten weg."

ANNELIES DE BAKKER, MILITANTE

'KOOP LOKAAL' GELDT OOK VOOR ONZE OVERHEDEN

ABVV-DELEGEE GUNTHER DE BEUL: "Er blijven, vaak terecht, veel vragen en kritiek komen. Zo is er de verplichte opzegtermijn van de SWT'ers. Dat betekent dat eerst de ouderen hier aan de slag mogen vóór de jongeren. Van de 400 die nu aan het werk zijn, zitten er 60 in hun opzegtermijn. En er staan er nog 150 in de wachtrij voor SWT dit jaar. Allemaal mensen met lange loopbanen, en dus ook lange opzegtermijnen. Intussen moeten de jongeren, met hun gezinnen

VAN HOOL (VERVOLG)

en leningen, hun beurt afwachten. Dat is niet eerlijk."

"Wat nog frustrerend is om te zien, is dat alle overheden nu de mond vol hebben van lokaal kopen. Koop Belgisch, koop lokaal! Maar waar bestellen de openbare vervoersmaatschappijen bussen? Vaak in het buitenland, waar de lonen en dus de prijzen lager liggen dan bij ons. Dan zeg ik: doe wat je predikt en koop ook lokaal. Want Van Hool is nog de enige Belgische producent van wagens."

UITKIJKEN NAAR NIEUWE BESTELLINGEN

Is er zicht op betere tijden? **DAVID SCHEVENEELS**: "2021 wordt nog een zwart jaar voor ons. Want veel klanten hebben hun bestellingen geannuleerd. Een eventueel groot order van De Lijn zou voor ons een levenslijn kunnen zijn, daarom is die ook zo belangrijk. Zodat we werk hebben bij Van Hool en die wagens in Koningshooikt mogen worden gebouwd. Stel dat de toeristische sector weer op gang komt in de zomer, dan gaan de bedrijven niet direct investeringen doen. We verwachten dat we pas vanaf 2022 nieuwe bestellingen binnenkrijgen. Maar dan moet het bedrijf tot dan het hoofd boven water kunnen houden, natuurlijk."

LICHTPUNTJES

Toch zijn er ook lichtpuntjes, positieve verhalen om te vertellen. Zo smeten enkele collega's zich volledig op hun bijberoep. Anderen begonnen als kersverse ondernemers. En nog een deel arbeiders begon als uitzendkracht in andere bedrijven. Maar als de crisis weer is gaan liggen, keren ze het liefst terug naar Van Hool.

En er is nog een lichtpuntje: Van Hool kan zich meer toeleggen op de productie van industriële voertuigen. En het bedrijf ontwikkelt volop nieuwe bussen en autocars. In december 2020 vertrokken de eerste 100% elektrische touringcars naar de Verenigde Staten. Er wordt ook aan andere elektrische prototypes gewerkt.

"Dus proberen wij vanuit de vakbond een heel klein beetje hoop te geven."

DAVID SCHEVENEELS
HOOFDDELEGEE

Aan het werk in tijden van corona: het verhaal van de leerkracht en de verpleegkundige

De coronacrisis heeft een impact op elke werknemer. Sommigen werden tijdelijk werkloos of verloren hun job. Anderen moesten opeens thuiswerken en tegelijkertijd voor de kinderen zorgen. Voor nog anderen zorgde de pandemie dan weer voor extra werkdruk in moeilijke en vaak onveilige omstandigheden.
In dit dossier kijken we over het muurtje van onze metaalsectoren en besteden we aandacht aan twee totaal andere beroepen: de leerkracht en de verpleegkundige.
We spraken met Lars Bertels (praktijk-leerkracht in het beroepsonderwijs en ACOD-lid) en met Annelies Vandenbussche (BBTK-hoofddelegee in een ziekenhuis). Wat betekent het voor hen om te werken in tijden van corona?

DEEL 1: DE LEERKRACHT IN HET BEROEPSONDERWIJS

"Wij zwemmen van de ene naar de andere bubbel. We voelen ons niet veilig."

Lars Bertels (51 jaar) geeft al 18 jaar het beste van zichzelf als beroepsleerkracht op het Stedelijk Lyceum Zuid in Antwerpen. Hij leert er zijn studenten alles over lassen-constructie, een opleiding waarmee je zo aan de slag kunt in onze metaalindustrie. Net zoals voor veel leerkrachten, waren de voorbije maanden ook voor hem een hectische en moeilijke periode.

Lars geeft les aan zeven klassen in het derde en vierde middelbaar en in elke klas zitten twaalf tot veertien leerlingen: "Dat is best veel voor een beroepsopleiding. Des te meer omdat de groepen ook zeer divers zijn. De overgrote meerderheid is van allochtone afkomst. Er zijn anderstalige nieuwkomers die het Nederlands nog niet onder de knie hebben, er zijn leerlingen met bepaalde beperkingen die moeilijk meekunnen en er zijn leerlingen die wel goed hun plan kunnen trekken.

Je moet iedereen op een andere manier benaderen en begeleiden. Bovendien gaat het om dertien- en viertienjarigen die beginnen te puberen. Evident is het dus sowieso niet. Maar het is wel een job waar je zeer veel voldoening uit haalt. Het is plezant om die gasten te zien groeien."

BEROEPSONDERWIJS EN CORONA: GEEN EVIDENTE COMBINATIE

Onderwijs en corona is een heel moeilijke combinatie. En in het beroepsonderwijs heb je specifieke problemen die je in het algemeen secundair onderwijs (ASO) minder hebt, vertelt Lars: "Van maart 2020 tot halfweg mei was er alleen maar afstandsleren. Voor bepaalde leerlingen verliep dat zeer problematisch. Sommigen reageerden nooit via smartschool. Wij hadden nochtans laptops voorzien en uitgebreid gecommuniceerd over de praktische afspraken. Maar toch konden we ze niet bereiken. Mijn leerlingen moeten trouwens vooral met hun handen bezig zijn, theorielessen zijn vaak niet aan hen besteed. Dus ja, dat was een moeilijke periode. Heel wat leerlingen hebben toen leerachterstand opgelopen. In de tweede helft van mei hebben we besloten om de zwakkere leerlingen terug naar school te halen, samen met de leerlingen die we via het afstandsonderwijs niet konden bereiken. Die jongens gingen dan halve dagen naar school. Op die manier konden we ervoor zorgen dat de achterstand niet te groot werd. Op het einde van het schooljaar hebben we de leerlingen ook vooral beoordeeld op hun prestaties tussen september 2019 en maart 2020. We hebben er het beste van gemaakt en geroeid met de riemen die we hadden."

VAN DE ENE BUBBEL NAAR DE ANDERE

In september 2020 begon het nieuwe schooljaar. De directie op de school van Lars besliste toen om verder te gaan met afstandsleren voor de theorie- en algemene vakken. De praktijklessen gingen door op school: "Sindsdien zwem ik van de ene naar de andere bubbel. We voelen ons zoals kanonnenvlees. Wij zitten 's morgens in de ene klas, en 's middags in de andere. Als praktijkleraar is het ook moeilijk om afstand te bewaren. Ik moet die gasten begeleiden, ik moet laten voelen wat het is om te lassen. Ik ga dus regelmatig van leerling tot leerling. De kappers moeten al maanden dicht, maar wij mogen wel in meerdere klassen met veertien leerlingen tegelijkertijd lesgeven. Ik besef dat het belangrijk is dat de scholen zoveel mogelijk openblijven, maar veilig voelen we ons niet. Er circuleert ook heel wat gereedschap in de klas. Die mogen in principe niet worden uitgewisseld maar dat is niet evident. Leerlingen zijn bezig en pakken dingen op zonder erbij na te denken. En als je alles voortdurend moet ontsmetten, heb je geen tijd meer om les te geven. Mondmaskers worden ook niet altijd goed gedragen, ook al herhaal je dat telkens opnieuw. Je weet dus dat er een gevaar op besmetting bestaat. Zowel fysiek als mentaal is dat heel zwaar. Vier leerkrachten en dertig leerlingen hebben hier al corona gehad. Maar je weet natuurlijk niet waar ze het hebben opgelopen. Ben Weyts zegt altijd dat scholen geen bron van besmetting zijn, maar ik geloof dat niet. Naast de situatie op school is er ook nog het openbaar vervoer. Trams en bussen zitten elke dag propvol leerlingen. En daarna zitten die leerlingen gewoon in de klas."

LUISTER EENS NAAR DE LEERKRACHT!

Lars vindt dat de bevoegde politici te weinig luisteren naar de leerkracht zelf: "Terwijl wij toch de ervaringsdeskundigen zijn. Aan ons wordt maar zelden gevraagd of iets goed is of niet. Wij moeten vooral uitvoeren wat door de regering wordt beslist. Dat is jammer.

"Er is licht aan het einde van de tunnel. Het is terecht dat vaccins eerst naar het zorgpersoneel en naar de meest kwetsbaren gaan, maar ik denk dat leerkrachten ook vooraan in de rij moeten staan."

LARS BERTELS,
PRAKTIJKLEERKRACHT LASSEN

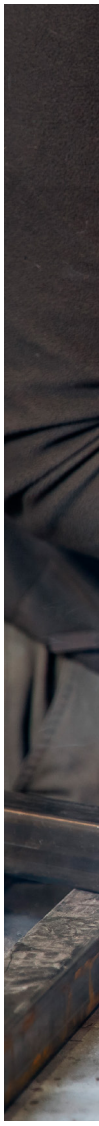

Voor mij is dat een kwestie van respect. Kom eens luisteren naar de leerkrachten en vraag naar onze mening. Dat heb ik de voorbije maanden gemist. Ook onze eigen directie heeft trouwens te weinig rekening gehouden met onze bezorgdheden en met de impact van corona op ons welbevinden tijdens de lessen. Van bovenaf zal er zeker wel appreciatie zijn voor ons werk, maar op de werkvloer merk je daar heel weinig van.

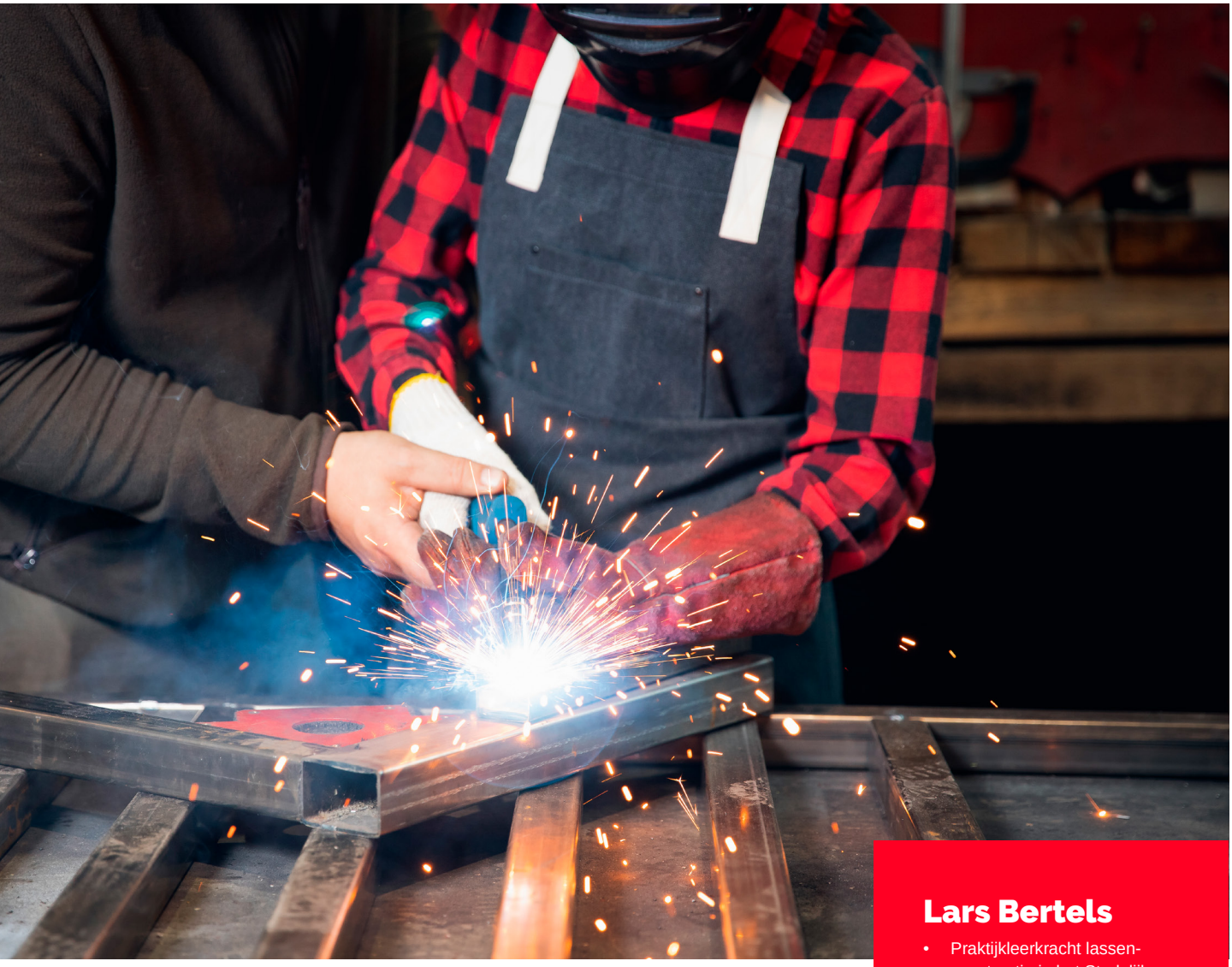

Lars Bertels

- Praktijkleerkracht lassen-constructie in het Stedelijk Lyceum Zuid (Antwerpen)
- Geëngageerd ACOD-lid
- 51 jaar

ACOD Onderwijs – zowel de secretarissen als de afgevaardigden – heeft die rol wel goed gespeeld. Ze heeft steeds de stem van het personeel vertolkt en verdedigd bij de bevoegde instanties. Maar ook zij werden niet altijd gevolgd door de minister van Onderwijs. En uiteindelijk is het aan de directie van elke school om een risicoanalyse te doen en om te bepalen wat de specifieke noden en aandachtspunten zijn. Elke school is anders."

LICHT AAN HET EINDE VAN DE TUNNEL

Hoe kijkt Lars naar de toekomst? Wanneer zal er terug zoals voorheen kunnen gewerkt worden? "Toen op 13 maart 2020 corona losbarstte, dacht ik dat het na de paasvakantie terug allemaal normaal zou zijn. Waarschijnlijk dachten veel mensen er zo over. Nu hoop ik dat we volgend schooljaar terug op een normale manier kunnen lesgeven, zonder mondmaskers. We mogen de teugels ook niet te vroeg lossen. Maar er is licht aan het einde van de tunnel. Momenteel worden de vaccins verdeeld. Het is terecht dat die eerst naar het zorgpersoneel en naar de meest kwetsbaren gaan, maar ik denk dat leerkrachten ook vooraan in de rij moeten staan. Ikzelf heb bijvoorbeeld veel contact met tieners, dus wij lopen ook een hoog risico."

“Er zou gerust wat meer respect mogen zijn voor onderwijspersoneel en dat geldt eigenlijk voor alle werknemers.”

IN GESPREK MET LARS VAN SANTVOORT, PROVINCIAAL SECRETARIS ACOD ONDERWIJS PROVINCIE ANTWERPEN

De coronacrisis veroorzaakte heel wat moeilijkheden voor het onderwijspersoneel. Op welke manier heeft ACOD Onderwijs naar oplossingen gezocht?
LARS VAN SANTVOORT: “Het sociaal overleg wordt vooral geleid door onze algemeen secretaris Nancy Libert. Onze afgevaardigden brengen ons voortdurend op de hoogte van ongerustheden en problemen op de werkvloer. Die worden dan op de tafel gelegd bij het kabinet Onderwijs. Heeft minister van Onderwijs Ben Weyts daar altijd rekening mee gehouden? Neen. Maar toch hebben wij steeds geprobeerd om de belangen van het onderwijspersoneel – leerkrachten, secretariaatsmedewerkers, CLB-medewerkers, poetspersoneel … – te verdedigen en te beschermen. We zijn daarbij ook altijd genuanceerd geweest, zoals bij de discussie over de mondmaskerplicht. De specifieke problemen en bezorgdheden zijn niet op elke school en in elke klas dezelfde.”

Zijn jullie tevreden met het beleid van de regering, wat de aanpak betreft van de coronacrisis in het onderwijs?
LARS: “De beste stuurlui staan natuurlijk aan wal, maar toch hebben wij enkele fundamentele kritieken. De manier waarop gecommuniceerd werd, was vaak niet duidelijk en kwam ook regelmatig te laat. Heel veel werknemers wisten op den duur niet meer waarover het ging en wat precies de regels waren. Herinner je de ellenlange discussies over de kleurcodes, niemand kon dat nog volgen. Gemaakte afspraken werden ook niet altijd nageleefd. Op een bepaald moment moesten we op basis van de regels overschakelen van code geel naar code oranje, maar de minister besliste dat het toch code geel moest blijven. Dat is niet consistent en straalt geen vertrouwen uit. Dan moet je ook niet verwonderd zijn dat de mensen de regels niet meer volgen. De aanpak van de minister was ook vaak populistisch. Ben Weyts vertelt vooral wat de mensen graag willen horen.”

De werknemers in de zorgsector worden terecht gezien als de helden van de coronacrisis en krijgen veel respect. Maar het onderwijzend personeel verdient dat respect ook. Vind je dat er voldoende respect is voor de leerkrachten?
LARS: “Ik heb dat respect toch een beetje gemist. Pas op, veel mensen beseffen heel goed hoe zwaar de crisis weegt op het onderwijs, maar er was ook veel onbegrip toen de scholen dichtgingen. Sommigen gingen er blijkbaar van uit dat dit neerkwam op extra verlof voor het personeel, terwijl dat allesbehalve het geval was.
Heel wat mensen weten nog altijd niet hoeveel tijd en moeite het onderwijspersoneel in zijn werk steekt. Nochtans is dat al uitvoerig onderzocht. Een leerkracht is tussen de 40 en 47 uur per week met school bezig. Ze kloppen dus meer uren dan de gemiddelde werknemer. Er zijn er echter nog altijd die denken dat een onderwijzer maar 20 uur per week werkt. Het aantal burn-outs in het onderwijs ligt zeer hoog, net zoals het percentage leerkrachten dat stopt binnen de eerste vijf jaar. De minister ging maatregelen nemen om dat aan te pakken, maar veel merken we daar niet van. Dus ja, er zou gerust wat meer respect mogen zijn en dat geldt eigenlijk voor alle werknemers.”

DEEL 2: DE VERPLEEGKUNDIGE IN HET ZIEKENHUIS

Annelies Vandenbussche

- Verpleegkundige AZ Groeninge (Kortrijk)
- Hoofdafgevaardigde BBTK
- sp.a-schepen in het gemeentebestuur van Kuurne (o.m. voor openbare werken, milieu en mobiliteit)
- 39 jaar

“Het feit dat patiënten helemaal alleen moesten sterven was het moeilijkste. Dat heeft er echt ingehakt.”

Annelies Vandenbussche (39 jaar) werkt in het ziekenhuis AZ Groeninge in Kortrijk. Ze is er aan de slag als verpleegkundige in de ontwaakafdeling (recovery) en is ook hoofdafgevaardigde voor de BBTK. In AZ Groeninge werken zo’n drieduizend mensen: zorg- en verpleegkundigen, artsen, logistiek personeel, poetspersoneel, enzovoort. En net zoals in elke andere zorginstelling was het voorbije coronajaar een echte rollercoaster.

SURREËEL

De situatie op het werk was surreëel, begint Annelies: “Toen corona losbarstte stonden we allemaal klaar. Iedereen was solidair en we wilden er samen voor gaan. Er was ook enorm veel steun vanuit de samenleving. We leefden op adrenaline. Sinds de tweede golf is dat een beetje verminderd en nu komt de derde golf eraan. Iedereen geeft zich nog steeds honderd procent, maar het is anders dan in het begin. De vermoeidheid begint te wegen en ook de betrokkenheid van buitenaf is afgenomen.”

Vooral op emotioneel vlak waren de voorbije maanden zeer confronterend: “Wij zijn het gewoon om voor mensen te zorgen, maar meestal zijn er ook familieleden en vrienden van patiënten aanwezig. Dat viel volledig weg. Het feit dat patiënten helemaal alleen moesten sterven was het moeilijkste. Dat heeft er echt ingehakt. Je staat daar volledig ingepakt in beschermingskledij en voor de rest is er niemand. Sinds maart vorig jaar kunnen wij ook niet meer deftig praten met onze collega’s. Het is nochtans zeer belangrijk om je hart eens te luchten, zeker tijdens zo’n moeilijke periode.”

WERKDRUK & VEILIGHEID

De uitzonderlijke omstandigheden hebben natuurlijk ook een impact op de werkdruk: “Iedereen is nodig en moet zeer flexibel zijn. We hebben sowieso al zeer wisselende uurroosters maar sinds corona is het nog erger geworden. We doen dat zonder morren omdat het noodzakelijk is en om elkaar te helpen. Maar op den duur weegt dat door, want we zitten al een jaar in die situatie. Iedereen heeft af en toe rust nodig.”
Sinds eind vorig jaar ziet Annelies ook steeds vaker collega’s uitvallen omwille van vermoeidheid, stress of zelfs burn-out: “Ik krijg regelmatig telefoontjes of mails van mensen die zeggen dat het niet meer gaat. Ze willen niet meer op een covidafdeling werken maar terug hun gewone job doen. Na maanden te hebben gewerkt op adrenaline, komt nu de weerslag.”
En dan is er nog de schrik om ziek te worden: “Natuurlijk besteden we enorm veel aandacht aan de veiligheid. Collega’s met symptomen worden ook steeds getest. Tijdens de eerste golf waren er zeer weinig besmettingen onder het personeel. Maar nadien waren er meer positieve gevallen, zowel onder collega’s als onder patiënten die niet op een covidafdeling lagen. Het is dus logisch dat de personeelsleden ongerust zijn.”

CONSTRUCTIEF SOCIAAL OVERLEG

Het sociaal overleg op AZ Groeninge draait op volle toeren en is ook constructief, legt Annelies uit: “In het begin van de crisis hadden wij elke dag een call met de directie. Samen hebben we goede afspraken gemaakt. Als vakbond hebben we gezorgd voor meer personeel wanneer bepaalde afdelingen onderbemand waren. En wanneer de directie te veel flexibiliteit vroeg van de mensen, hebben we daar steeds op gewezen. We hebben ook ons psychologenteam laten rondgaan in de afdelingen om te luisteren naar de bezorgdheden van de werknemers. Vandaag gebeurt dat nog altijd, de mensen hebben daar nood aan.”

“We hebben ook ons psychologen-team laten rondgaan in de afdelingen om te luisteren naar de bezorgdheden van de werknemers.”

ANNELIES VANDENBUSSCHE,
VERPLEEGKUNDIGE AZ GROENINGE

Als BBTK zijn we trouwens heel waakzaam over de gevraagde flexibiliteit: “Mensen klagen daar niet over omdat de situatie uitzonderlijk is. Maar je moet wel vermijden dat er te veel gaat verwacht worden of dat het als vanzelfsprekend wordt beschouwd. Als de situatie terug een beetje genormaliseerd is, moet ook de gevraagde flexibiliteit teruggeschroefd worden. Het mag niet permanent gebruikt worden om andere problemen te lossen.”

HOOP

Op dit moment is de toestand op AZ Groeninge nog steeds niet genormaliseerd: “Gewone ingrepen worden nog altijd uitgesteld omdat we veel volk nodig hebben in de covidafdelingen. Er is ook vertraging in het vaccineren van het personeel, omwille van de problemen bij Pfizer. Voor veel collega’s was dat opnieuw een klap.” Toch is Annelies hoopvol en ziet ze de toekomst vol goede moed tegemoet: “We staan nog voor enkele zware maanden, maar we hopen dat het ergste achter de rug zal zijn tegen eind april, begin mei. We denken dat we tegen dan terug wat meer op een normale manier kunnen werken.”

IN GESPREK MET JAN-PIET BAUWENS – ONDERVOORZITTER BBTK

De zorgsector voert al een jaar intens strijd tegen het coronavirus. Welke impact heeft dat op de werknemers en op de BBTK-afgevaardigden?
JAN-PIET: “Het is zeer intens. Ik ben al veertig jaar bezig met vakbondswerk in de zorgsector, maar dit hebben we nog nooit meegemaakt. De druk op onze afgevaardigden was enorm, vooral tijdens de eerste golf. We kregen heel veel praktische vragen. Welk materiaal moet ik dragen? Wanneer moet ik in quarantaine? In het begin was daar veel onduidelijkheid over. Als BBTK hebben we iedereen zo goed mogelijk geïnformeerd. Daarnaast is er ook het emotionele aspect. Werknemers hadden schrik om besmet te raken of om anderen te besmetten. Sommigen durfden zelfs hun eigen kinderen niet meer vastpakken. En dan waren er natuurlijk nog de vele eenzame sterfgevallen, waar het zorgpersoneel getuige van was. Dat is heel zwaar om te dragen.”

Vorig jaar werd een mooi loonakkoord gesloten voor zowel het Vlaamse als het federale zorgpersoneel. Hoe belangrijk is dat akkoord?

JAN-PIET: “We zijn daar uiteraard tevreden mee. Wij zijn al zeer lang vragende partij om de lonen in de zorg te verhogen. Twee punten waren voor ons essentieel: hogere lonen voor jongeren die starten in de sector (om de instroom te bevorderen) en hogere lonen voor oudere werknemers (om te zorgen dat ze blijven). We waren al enkele jaren bezig met een vernieuwde functieclassificatie voor het ziekenhuispersoneel en die wordt nu versneld uitgerold. In juli 2021 moet alles klaar zijn. De totale loonmassa zal stijgen met 6 procent, wat neerkomt op vierhonderd miljoen euro extra. Het akkoord voorziet trouwens ook middelen voor psychologische begeleiding. Dat is zeer belangrijk want de emotionele weerslag begint nu te komen.”

Welke lessen trek je uit de pandemie op het gebied van onze gezondheidszorg?

JAN-PIET: “Onze ziekenhuizen hebben het echt goed gedaan. Er was veel veerkracht en flexibiliteit. Ook de directies hebben het probleem goed aangepakt. Uiteindelijk hebben we hier geen catastrofes meegemaakt zoals in Spanje of Italië. De drive die de zorgsector getoond heeft is voor mij het belangrijkste. De crisis heeft laten zien dat wij een enorm goede gezondheidszorg hebben. Ze heeft duidelijk gemaakt hoe belangrijk solidariteit en een sterke sociale zekerheid zijn. We hebben ook gezien dat we over heel wat kennis en knowhow beschikken. Onze virologen hebben baanbrekend werk verricht en draaien mee aan de wereldtop. Er zijn wel enkele communicatieproblemen geweest, onder meer vanuit de verschillende regeringen naar de zorgsectoren. Zeker in het begin was er veel onduidelijkheid en verwarring. De crisis heeft dus ook aangetoond dat eenheid van communicatie cruciaal is.”

“De crisis heeft duidelijk gemaakt hoe belangrijk solidariteit en een sterke sociale zekerheid zijn.”

JAN-PIET BAUWENS,
ONDERVOORZITTER BBTK

HET WEL EN WEE IN DE TRANSPORT-SECTOR TIJDENS CORONA

“Ik ben een goede cafébaas. Maar dan eentje met een stuur.”

IN GESPREK MET PETER STRUYF (BUS & CO) EN STEVEN STEYAERT (BTB)

We gingen ook eens luisteren bij onze BTB-collega’s hoe zij het afgelopen coronajaar hebben ervaren. We zoomden meer in het bijzonder in op de autocar- en bussector, die plotsklaps publiekelijk gebombardeerd werd tot essentieel beroep. We stelden ons de vraag: is diezelfde waardering ook in het veld voelbaar? Hoe veilig en gezond blijven rijden voor jezelf en je passagiers? En vooral hoe houd je het gezond in je hoofd?

Peter Struyf, allround chauffeur bij Bus & Co en kersverse BTB-delegee, en Steven Steyaert, sectorverantwoordelijke bij BTB, schuiven figuurlijk aan onze ZOOM-toog aan.

PETER STRUYF: "Corona hakt er wel hard in hoor. Ook in onze sector. Ik ken veel medechauffeurs die al bijna een jaar thuis zitten en voorlopig nog steeds weinig perspectief hebben. Die weten niet meer hoe een bus er uitziet, volgens mij!
Bij Bus & Co valt het allemaal nog mee, merk ik. Wij blijven volop onze geregelde diensten rijden met de vaste chauffeurs. Tijdens de eerste lockdown hebben we wel een tijdje tijdelijk werkloos thuis gezeten. Maar veel van onze bijrijders, voornamelijk 65-plussers en actief in het toerisme, hebben nog steeds geen overdaad aan ritten. Het hele toeristische luik ligt letterlijk in een ziekenbedje. En veel verbetering zit er niet aan te komen helaas. De kans op schoolreizen is misschien wel groter na de start van de scholen in september, maar nationale dagreisjes of internationale trips, die zitten er nog niet in de komende tijd. Men spreekt zelfs pas van een doorstart vanaf 2022-2023. Dat is niet om vrolijk van te worden. Wij hebben bijvoorbeeld een gloednieuwe bus staan bij de metaalcollega's van Van Hool, maar die moet daar blijven staan voorlopig, omdat die investering even is stopgezet. Dus zo merk je ook dat de crisis een cascade-effect heeft doorheen verschillende sectoren."

DAT KAN STEVEN STEYAERT ALLEEN MAAR BEAMEN: "Absoluut, het is echt knokken momenteel. Die gasten die al bijna een jaar thuis zijn, voelen dat enorm in hun portemonnee, om dan nog niet van het mentale aspect te spreken. Zij moeten thuis nog steeds de rekeningen betalen, maar hun inkomen ligt een stuk lager. Niet vergeten: deze sector kampt nog met een oud dagloonsysteem waardoor ze een lager uurloon hebben. De 'Fight for 14'-campagne is hier absoluut nodig.
We maken ons ook zorgen over de toekomst van het beroep. Veel van deze chauffeurs die momenteel thuis zitten, gaan op zoek naar een andere job, beter betaald, meer zekerheid. Dus we kijken naar een mogelijk serieus tekort aan chauffeurs als de markt weer heropstart. Want die lage lonen en vaak onregelmatige contracten, wie zit daar nu op te wachten?
We waren net voor corona een nieuwe project opgestart om de werkgevers mee te krijgen in een nieuwe aanpak rond zondag- en feestdagenvergoedingen. Zo hadden we echte nieuwe en jonge mensen kunnen aantrekken, maar ja, toen viel alles stil. Maar we houden het project strijdvaardig vast en van zodra de kans er is, smijten we dat terug op tafel! We moeten echt proactief blijven uitkijken naar opportuniteiten voor de sector tijdens corona en ervoor zorgen dat werkgevers die ook aangrijpen of zelf op zoek gaan naar kansen. Ik denk bijvoorbeeld aan vaccinatieroutes voor gemeentes en steden. Of tijdens de zomer, als het mag, de scoutsreizen met de bus laten verlopen. De kansen liggen er, maar we moeten de werkgevers blijven porren."

"We hebben tijd gemaakt om met mensen te praten, om te luisteren. Alles om die psychologische druk wat te verlichten."

STEVEN STEYAERT
SECTORVERANTWOORDELIJKE BIJ BTB

PETER BEAAMT DAT VOLMONDIG: "Ja, goed punt. Wij, als autocarchauffeurs, moeten ons actiever opstellen. Zeker bij zo'n initiatieven. Wij moeten onze stem laten horen, opportuniteiten grijpen."

PETER: "Het financiële luik is zwaar, maar onderschat zeker ook niet de druk die je ervaart als je met je bus op pad bent. Autorijscholen zijn lang gesloten geweest, maar wij gingen wel de baan op, met kostbaar goed zoals de schoolgaande kinderen of mensen met een beperking. Dat was toch altijd met een zeker risico. Want ik ben niet alleen chauffeur hé, ik ben ook de EHBO-man, de poetshulp, mecanicien … Dus was ik ook zelf verantwoordelijk voor het ontsmetten van de boel, mondmaskers voorzien en de afstandsregels opleggen aan jonge kinderen. Niet evident."

STEVEN: "Er was zelfs een periode dat bij het schoolvervoer de chauffeur moest stoppen, vervolgens uitstappen,

de begeleider uitstappen, kind opstappen, begeleider er terug erin en dan de chauffeur. Beetje komisch beeld en vooral waanzinnig inefficiënt.
De begeleider ging ook liever veilig vooraan zitten bij de chauffeur dan bij de kinderen. Er zijn kinderen vervoerd die besmet waren en waarvan dat ook geweten was."

PETER: "Klopt, maar je doet het wel voor de kinderen hé, dat is je job. Ik heb een zeer breed pakket aan diensten die ik lever en voor al die segmenten wil ik het met gezond verstand aanpakken. Bij Bus & Co hebben we het wel direct veilig aangepakt: veel aandacht voor mondmaskers en ontsmettingsmiddelen. Ook de plastieken schermen die we hebben geïnstalleerd, zorgden toch voor een veiliger gevoel. Ik beschouw dat als een van mijn kerntaken als delegee. Maar dat is niet overal zo goed georganiseerd, dat weet ik uit gesprekken.
Ook contact houden met de collega's is belangrijk. We doen dat vooral via 'social media' en in het bijzonder op de Facebookpagina 'Buschauffeurs voor buschauffeurs'. Het deed en doet nog steeds deugd om elkaars verhalen te lezen, grieven even aan te horen en dan te kunnen reageren."

STEVEN: "Ja, dat is fijn om te horen en dat is als vakbond ook onze taak, die gesprekken faciliteren. We hebben tijd gemaakt om met mensen te praten, om te luisteren, te chatten via allerlei mogelijke kanalen. Alles om die psychologische druk wat te helpen verlichten. Ik krijg per dag een twintigtal berichten van ongeruste chauffeurs over hun veiligheid en gezondheid. Maar ze blijven wel trouw aan de job, zoals al eerder gezegd, die kinderen of mensen moeten wel op hun bestemming geraken. Desondanks zit de schrik erin. Ik

"Hoe lang gaan ze die speciale maatregelen kunnen blijven volhouden?"

PETER STRUYF
ALLROUND CHAUFFEUR
BIJ BUS & CO

ga nog altijd geregeld ter plekke met de chauffeurs praten, dat is ook belangrijk. Je komt zo vaak dingen te weten die we dan verder uitzoeken voor hen. De druk om loyaal te zijn aan de werkgever is ook groot, dus zware acties kennen momenteel geen draagvlak. Als wij de problemen al kennen, kunnen we er natuurlijk ook naar kijken. Ik vind wel dat de strijdbaarheid stijgt, ik voel dat, zeker ook bij de jonge garde."

PETER: "Ik heb toch een specifieke bezorgdheid die me bezig houdt: hoe lang gaan ze die speciale maatregelen kunnen blijven volhouden? Zoals tijdelijke werkloosheid, extra vergoedingen, subsidies voor de werkgever … Zeker met het weinige perspectief dat er nu is. En daarbovenop: gaan we die chauffeurs kwijtraken? Want ik hoor en lees dagelijks dat ze een andere job aannemen in een supermarkt bijvoorbeeld of als truckchauffeur starten. Dus ik hou mijn hart vast voor de toekomst."

STEVEN: "Wij raken ook goede delegees kwijt, die in een andere sector aan de slag gaan. Je staat daar in eerste instantie niet bij stil, maar we verliezen zo ervaring en zeer goede krachten. Want de chauffeurs en onze delegees dat zijn echte octopussen. Zoveel werk dat zij verzetten. Dat zijn veel tentakels die je gebruikt. Maar ook zijn ze vaak het luisterend oor in hun bus, een rijdende psycholoog bij wijze van spreken. En dat allemaal voor 9 euro per uur. Plus je rijdt met menselijk kapitaal rond."

PETER: "Ik zeg altijd dat ik lijk op een goede cafébaas met een luisterend oor, maar dan wel eentje met een stuur!"

STEVEN: "Maar dan wel liefst een nuchtere cafébaas, hé. Afsluitend, we houden als vakbond de vinger aan de pols, we laten geen kansen schieten. We waken er wel voor dat het ook voor onze mensen mentaal nog haalbaar blijft. Dat we daar nog gevolgen van gaan zien, is een vaststaand feit, maar laat ons er zijn voor elkaar en zo vooruitkijken. Met de wijze afscheidswoorden van Martine Tanghe: het wordt beter."

JOUW SYNDICALE INFO

2 nieuwe e-books, nu online!

E-BOOK SOCIALE BIJDRAGEN

Op zoek naar een compleet overzicht van alle huidige sociale uitkeringen? Raadpleeg het e-book over de sociale bijdragen op onze website. Update januari 2021 is vanaf nu beschikbaar!

DOWNLOAD HIER

E-BOOK VAKBONDSAFVAARDIGING

Wat is een vakbondsafvaardiging? Hoe wordt het opgericht en samengesteld? Wat zijn de bevoegdheden en op welke faciliteiten heeft men recht? Je leest het in ons nieuwe e-book.

DOWNLOAD HIER

Je moet het maar weten!

PRAKTISCHE TIPS EN INFO

Heb jij vragen of opmerkingen bij dit snelnieuws? Neem contact op met je plaatselijke ABVV-Metaal-kantoor, je delegee of secretaris!

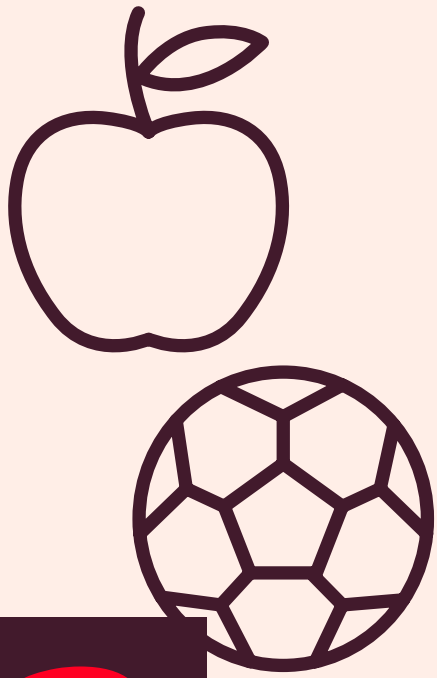

1 2

Baby aan boord? Extra geboorteverlof voor papa's en mee-ouders

Sinds 1 januari 2021 is het geboorteverlof opgetrokken van 10 naar 15 dagen. Voor wie? Voor elke vader of meeouder van een baby die wordt geboren op of na 1 januari 2021. Er komt zelfs een verhoging naar 20 dagen op 1 januari 2023.
Hoe zit het met loon? De eerste 3 dagen betaalt de werkgever het volledige loon door. Voor de resterende 12 dagen krijg je als werknemer een uitkering van het ziekenfonds van 82 % van het begrensde brutoloon. Van dit bedrag houdt het ziekenfonds een bedrijfsvoorheffing in.

> Hoe aanvragen? Bezorg zowel aan je werkgever als aan je ziekenfonds de geboorteakte bij je aanvraag.

Maaltijd-, eco- en geschenkcheques blijven 6 maanden langer geldig

Het afgelopen jaar bleven niet-essentiële winkels gedurende bepaalde periodes verplicht toe. Dat maakte het voor werknemers moeilijk om hun maaltijd- en ecocheques uit te geven. **De maaltijd-, eco- en geschenkcheques die tussen 1 november 2020 en 31 maart 2021 vervallen, zijn daarom 6 maanden langer geldig.** De sport- en cultuurcheques blijven geldig tot en met 30 september 2021.

3

Uitbreiding tijdelijke werkloosheid voor opvang kind

Van 1 oktober 2020 tem (voorlopig) 31 maart 2021 bestaat het recht op tijdelijke werkloosheid overmacht corona voor werknemers die als gevolg van de coronamaatregelen hun kinderen zelf moeten opvangen.
In het begin kon dit enkel bij de sluiting van het kinderdagverblijf, de school of het centrum voor opvang van gehandicapte personen. Dat is nu uitgebreid naar andere situaties, zoals verplicht afstandsonderwijs, de quarantaine of isolatie van je kind. **Het recht op tijdelijke werkloosheid blijft bestaan zolang je kind niet kan teruggaan naar het kinderdagverblijf, de school of het centrum voor opvang van gehandicapte personen.** Bij samenwonende ouders kan enkel één ouder gebruik maken van dit recht.
Hoe aanvragen? Breng je werkgever onmiddellijk op de hoogte en bezorg een attest van het kinderdagverblijf, de school of het centrum voor opvang van gehandicapte personen. Je ontvangt tijdelijke werkloosheidsuitkeringen ten laste van de RVA en de toeslag van 5,63 euro per werkloosheidsdag.

4

Werkloosheidsuitkeringen zakken niet tot 31/12/2020

Sinds 1 april 2020 worden de werkloosheidsuitkeringen bevroren om het inkomen van werklozen op peil te houden in deze coronacrisis. Normaal daalt het bedrag van de werkloosheid naarmate de werkloosheid langer duurt. **Deze regel was voorzien tot 30 september 2020, maar omdat de crisis voortduurt, is de termijn verlengd tot 31 december 2020.** Tegelijk werd ook de periode verlengd waarin je gebruik kunt maken van inschakelingsuitkeringen. Normaal duurt die slechts 36 maanden, maar de periode van 1 april tot 31 december 2020 telt niet mee voor de berekening van deze 36 maanden.

5

Loonbonus niet uitbetalen? Dat kan niet!

Veel werkgevers doen een beroep op de cao nr. 90 om in hun onderneming een bonusplan in te voeren. In coronatijden kan de verleiding bij sommige werkgevers groot zijn om de bonus niet te betalen. Dat kan echter niet. **Eens de referteperiode voorbij is en de doelstelling is behaald, moet de bonus worden uitbetaald.** Wel kan met de werknemers of de vakbonden worden afgesproken om de bonusplannen in de toekomst te wijzigen of in te trekken.

“Hoop is van verdriet iets nuttigs maken.”

MENSLIEVENDE ROCKER RICK DE LEEUW OVER HET ZILVEREN RANDJE

Poëzie, muziek, toneel, tv-shows, literatuur: je kunt Rick de Leeuw zonder overdrijven tot creatieve duizendpoot kronen. In de kern is hij bovenal een podiumbeest met het geboren talent om een publiek van alle slag aan het meezingen te krijgen. “Doe alles wat je doet met hart en ziel.” Het waren geen loze woorden die hij in 1990 passioneel de wereld instuurde als leadzanger van Nederlandse rockband Tröckener Kecks.

MagMetal had de eer en het genoegen om een verfrissend praatje te slaan met de rockheld. Al wandelend door een fruitig Haspengouws landschap de wereld even door zijn ogen kunnen zien: het toonbeeld van een menslievende, geëngageerde en inspirerende man. Het type dat ongehinderd en schouderophalend drassige wegen bewandelt met zijn woudgroene, suède schoenen. Dat relativering een leidmotief is voor de Leeuw, is een inzicht dat niet lang op zich laat wachten. “Ik denk dat ik redenen te over heb om niet te klagen.”

We hadden het genoegen om je live aan het werk te zien op het (coronavriendelijke) verkiezingsfeest van onze nieuwe voorzitter in september 2020. Het viel op dat je daar iedere gast hartelijk begroette. Is dat hoe jij in het leven staat?

RICK DE LEEUW: "Zelfs bij interacties van luttele seconden vind ik het belangrijk dat die met een goed gevoel worden afgerond. Het maakt in wezen niet uit of je twee weken met elkaar op vakantie gaat of elkaar passeert op straat: je bent eventjes onderdeel van elkaars wereld. En dat kun je maar beter op een vrolijke manier zijn, lijkt mij. Hier in Heks is dat overzichtelijker dan waar ik woonde in Amsterdam. Daar liep er voortdurend een ware mensenzee voorbij mijn voordeur. Dat maakte het redelijk ondoenlijk om iedereen gedag te zeggen. Juist in zo'n wereld zijn de plekken waar je af en toe aanlegt – zoals je lokale bakker of het café – belangrijk om het gevoel te krijgen dat je geworteld of verankerd bent. Hier in Heks is dat veel gemakkelijker."

Je bent verhuisd van een Nederlandse grootstad naar een pittoresk dorpje in Belgisch Limburg met amper 400 inwoners. Je zei ooit in een interview, lang voor er van corona sprake was: 'In een dorp ben je op jezelf aangewezen, zonder extern vermaak.' In de huidige tijden gaat dat des te meer op. Hoe kijk je terug op die uitspraak? Is de afstand iets wat opportuniteiten biedt of bezie je dat inmiddels anders?

RICK: "Optimisme is een morele verplichting. Je bent het aan jezelf verschuldigd om in om het even welke situatie op zoek te gaan naar een lichtpunt, naar de hoop. Dat is niet altijd makkelijk, vooral nu niet, omdat het zo lang aansleept.

Je kunt wel zeggen dat het interessant is om dit eens mee te maken, bij wijze van antropologisch experiment. Het is boeiend om te voelen wat er met je gebeurt. Samen met de band hebben we sinds de eerste lockdown heel wat nummers geschreven. We konden die niet opnemen in een studio, want je kon niet bij elkaar komen. Het moest dus allemaal digitaal gebeuren. Dat ging dan zo: ik maak iets en stuur dat door naar de gitarist die dat opneemt en doorstuurt naar de drummer. En na een paar stappen komt dat via de basgitarist en de pianist weer terug en denk je: wauw, dat is tof. Dat hele nieuwe, creatieve proces is spannend en heeft geleid tot een andere manier van schrijven, werken en zelfs denken. Inspirerend, maar eerlijk gezegd mis ik de band wel enorm. We hebben in juli één keer mogen optreden in Maastricht, na een klein half jaar niet samen te hebben gespeeld. Je zag hoe snel we allemaal, na een korte repetitie van een halfuur tot drie kwartier, weer op elkaar waren ingespeeld. Alles en iedereen vond meteen zijn plek. Je voelde die krachtige motor aanslaan, als een Formule 1-wagen. Daarin schuilt de opportuniteit: dankzij het gemis was ik me er bewust van hoe bijzonder het is om met zes man op een podium te mogen doen wat we graag doen. Voor mij is het podium de mooiste plek van de wereld, dat werd op die avond weer eens zonneklaar bewezen. Het experiment heeft gewerkt, dus wat mij betreft mag alles weer naar het oude (lacht

Optimisme is een morele verplichting: je moet in elke situatie op zoek naar een lichtpunt.

uitbundig) . De ongedurigheid groeit. Ik ben van mezelf wat rusteloos, dus dit is een harde les voor mij."

Als podiumbeest heb je een deel van je identiteit tijdelijk moeten lossen. Wat heb je concreet over jezelf geleerd het afgelopen jaar?

RICK: "De onrust laat zich goed samenvatten in de ruim 7500 km die ik in 2020 op de fiets heb afgelegd. Ik woon in een prachtige streek en fietsen is een zalig verdrijf om je energie mee kwijt te raken. Maar fietsen lost niet alles op, vrees ik. Mijn mentale voeding, mijn inspiratie haal ik vooral uit interactie met anderen. Ik ben in mijn leven al dikwijls nieuwe richtingen ingeslagen. Daarbij heb ik mijn pad steeds laten bepalen door onvoorspelbare wendingen en toevallige ontmoetingen. Na 20 jaar spelen bij de Tröckener Kecks nam ik me voor om nooit meer een doel te hebben. Want om een band goed te doen draaien, moet je een helder doel voor ogen houden. Dat is noodzakelijk, maar leidt op termijn tot een wat beperkt wereldbeeld, merkte ik. Het zou voortaan niet meer gaan om wát ik deed, maar wel om met wíe ik het deed. Dat heeft geleid tot een grillig pad, bepaald door de mensen die ik onderweg tegenkwam en die op hun manier mijn nieuwsgierigheid prikkelden. Zo schreef ik samen met een professor een boek over een zestiende-eeuwse dichter en samen met de rijksarchivaris een boek over Phil Bosmans. Zaken die ik nooit uit mezelf zou hebben bedacht. De kans op dergelijke contacten die je pad herleggen, is in deze tijden zo ongeveer tot nul gereduceerd. Het verrassingselement is nihil. Dat is confronterend want alles wat ik nu maak of bedenk, komt uit mezelf. Tot nu toe schrijf ik nog veel en heb ik plezier in wat ik doe, maar ik merk wel dat die onverwachte invloed zo'n voorname plek had gekregen in mijn denk- en werkwijze dat het gebrek eraan wel een groot gemis betekent."

Rick de Leeuw

- 60 jaar geleden geboren in Haarlem (NL)
- Woont in Heks, een dorpje in Belgisch Limburg
- Heeft twee volwassen zoons
- Is rockerzanger, auteur, dichter, toneelspeler, presentator …
- Vormt een koppel met kunstschilder Maartje Elants

Jij bent al jaren ambassadeur van Tegek?! Je deed ook al verscheidene tournees langs psychiatrische instellingen. Waarom is mentale gezondheid voor jou een belangrijk thema?

RICK: (weifelend) “Wil je de lange of de heel lange versie? Ik ben een niet-gelovige mens. Ik mis het talent om te geloven. Ik heb dus niet de gemoedsrust waarvoor ik mensen die wel geloven soms benijd. Het geloof dat er een groot plan zit achter alle chaos: ik heb het niet. Ik zie ons als mensen ploeteren in een wonderlijke wereld; streven, vallen, opstaan en weer vallen. Voor de één is dat moeilijker dan voor de ander. Ik voel me meer op mijn plek in die wereld, als ik op het moment dat het nodig is iemand die het moeilijker heeft, kan helpen. Er mag wel wat meer mededogen zijn. Als je het leven makkelijk aankunt, dan heb je daar geluk mee. Dat mag je niet als vanzelfsprekend beschouwen. Dat mag je best delen met de mensen die daar behoefte aan hebben. Die onderliggende solidariteit hoort voor mij bij mijn wereldbeeld. Als redelijk onvolmaakte wezens in een redelijk onvolmaakte wereld zoeken we af en toe een schuilplaats bij de ander. Het besef dat je met zijn allen dat leven door moet, is een manier om zelf gelukkiger te worden. Je bestaat bij de gratie van de ander. Daar komt het in grote lijnen op neer. Dat kun je net zo goed op een gelovige, als op een ongelovige manier in de praktijk brengen. Toen ik het boek en toneelstuk over Bosmans maakte, moest ik vaak denken aan mijn voogd. Mijn ouders overleden al jong en ik kreeg een voogd toegewezen. Een geweldige mens. Tijdens de oorlog had hij bij het verzet gezeten. Na de oorlog heeft hij lang in een crisis gezeten. Hij was een idealistische jonge man, maar had aan den lijve ervaren hoe idealen zich konden misvormen tot een ideologie. Hij heeft daar lang mee geworsteld. Uiteindelijk heeft hij voor zichzelf de

oplossing gevonden door zich te richten op kleine, haalbare dingen. Dat vertelde hij in een interview met journalist Ischa Meijer. Ik las dat pas na zijn overlijden. Toen realiseerde ik me dat ik voor hem als jonge wees een klein, haalbaar ding moet zijn geweest. Die vreselijke wereldgeschiedenis mondt uit in een wereldvisie die rechtstreeks mijn leven heeft bepaald. Een les voor het leven."

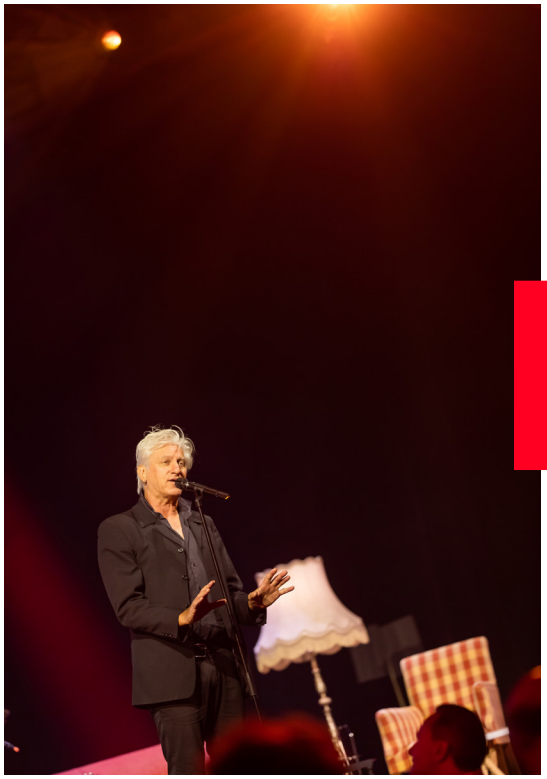

Het besef dat er zoveel mensen zijn die het zwaarder hebben dan ik, maakt dat ik dit heel gemakkelijk kan uitzitten.

Waaruit put jij hoop? Niet uit naïviteit maar als doeltreffend medicijn tegen het cynisme.

RICK: "Ik ben voorzitter en peter van Het Ventiel. Dat is een vrijwilligersorganisatie waarbij iedereen zich met hart en ziel inzet voor mensen met jongdementie. Voor hen is het heel zwaar op dit moment. Want jongdementie maakt mensen erg onzeker en bang voor wat komt en voor hoe de ziekte zich gaat ontwikkelen. Er is ook boosheid, omdat het zwaar valt om te aanvaarden dat je door zo'n ziekte wordt overvallen. En gek genoeg ervaren zij heel veel schaamte, omdat de dingen die voor hen heel belangrijk waren, vaak niet meer kunnen. Precies de zaken die heel bepalend waren voor hun identiteit. Het is heel pijnlijk om dat te moeten ervaren. Binnen Het Ventiel vinden mensen die lijden aan jongdementie veel steun bij elkaar. Dat gedeelde leed en die gedeelde ervaringen maken er plaats voor gedeeld plezier. De gezamenlijke activiteiten die we alle dagen organiseren, geven ademruimte aan de mensen. Dat dit nu noodgedwongen door corona voor de tweede keer is moeten stoppen, heeft een impact op hen zelf, maar ook op hun kleine sociale kring. Bij jongdementie verminderen nogal snel de verbale capaciteiten. Daarom stappen ze snel over op andere manieren van contact. Ze gaan heel fysiek met elkaar om. Maar dat kan nu natuurlijk niet. Je kunt hun dat heel vaak uitleggen, dat ze moeten afstand houden en hun mondmasker dragen, maar ze hebben natuurlijk de neiging om dingen te vergeten. Ze zoeken naar houvast, en dat doen ze bij elkaar. We bellen nu wel meer met elkaar, maar het is moeilijk om op afstand steun te bieden. Dat maakt dat de problemen die ik zelf ervaar in deze tijd in het niets verdwijnen. Het besef dat er zoveel mensen zijn die het zwaarder hebben dan ik, maakt dat ik dit heel gemakkelijk kan uitzitten. Ik denk dat ik redenen te over heb om niet te klagen. Als ik buiten mezelf treed, zeg ik tegen mezelf: ga jij nu maar staan bij de mensen die nog wat marge hebben en probeer je energie en aanwezigheid in te zetten ten gunste van anderen. Dat is een manier van denken en leven die veel pijn draaglijker kan maken. Hoop is van verdriet iets nuttigs maken."

Het Ventiel

Het Ventiel is een onafhankelijke vzw die uit de grond werd gestampt door Gudrun Callewaert in de nasleep van een campagne van Tegek?!. Peter en voorzitter van Het Ventiel is Rick de Leeuw. De vrijwilligersorganisatie zet zich sinds een drietal jaar in voor mensen met jongdementie. Met zijn werking bereikt Het Ventiel inmiddels zo'n zeventig mensen met jongdementie in de regio. Die werking vertaalt zich in individuele en groepsactiviteiten op maat van de deelnemers in het gezelschap van een persoonlijke buddy.

Meer lezen over Het Ventiel?
Neem een kijkje op www.hetventiel.be

2021

De 'begin-van-'t-jaarsvragen' is het omgekeerde concept van de bekende 'eindejaarsvragen'. We doen het graag eens andersom! We willen 2020 achter ons laten en kijken in deze MagMetal graag naar 2021 met een hoopvolle blik.

Rohnny Champagne

VOORZITTER
ABVV-METAAL

Waar kijk jij in 2021 hoopvol naar uit?

Het zal waarschijnlijk cliché klinken, maar net als iedereen kijk ik er met ons gezin naar uit om onze familie en vrienden weer eens te kunnen ontmoeten in een onbezorgde sfeer. Ik verlang ernaar om de 'uitgestelde' kussen en knuffels nu echt te kunnen uitdelen zonder de angst om je geliefden ziek te maken of zelf ziek te worden. En uiteraard zijn er op professioneel vlak nog een aantal uitdagingen te gaan, gaande van een goed interprofessioneel dan wel sectoraal akkoord.

Welke internationaal of nationaal figuur straalt voor jou een nieuw begin uit?

Ik weet niet of je kunt spreken over een nieuw begin wanneer ik verwijs naar Barack Obama, maar 's mans ideeën om een samenleving te verenigen, om te zorgen voor 'zijn' mensen zonder onderscheid des persoons en de wijze waarop hij op een zeer lichtvoetige manier met taal omging en zo mensen wist te begeesteren, blijft mij intrigeren. Hij blijft voor mij een zeer groot redenaar die zijn talent gebruikt om, met woorden die raken, mensen samen te brengen achter ideeën, mensen te verenigen. Het jammere is dat zijn opvolger net datzelfde talent gebruikt heeft om mensen te verdelen. Hij plaatste het 'wij tegen zij' opnieuw hoog op de agenda, waardoor de Amerikaanse maatschappij hopeloos verdeeld is. Ik mag hopen dat Obama een beetje als 'horse whisperer' mag dienen onder Biden.

Welk hoopvol, mooi of interessant boek moeten we zeker lezen in 2021?

De eerlijkheid gebiedt mij om te zeggen dat ik in tegenstelling tot mijn jeugd, toen ik makkelijk een paar honderd bladzijden per week las, ik nu nog nauwelijks de tijd vind om een boek ter hand te nemen. Maar Ivan De Vadders Het DNA van de Macht en uiteraard Obama's A Promised Land, kunnen mij wel bekoren.

Freddy Verselder

ZEER ACTIEVE
METALLO-SENIOR

Ik hoop dat het normale leven terug op gang kan komen en we de oversteek naar de USA kunnen maken om de dochter en de kleinkinderen te gaan bezoeken. Door corona was het voor hen en voor ons onmogelijk om de reis te maken.

De internationale figuur is dan ook Joe Biden, die een enorme internationale uitdaging heeft die zwaar en moeilijk zal zijn. De slag die hij gegeven heeft aan het boegbeeld van rechts in de USA, zal ook een weerslag hebben hier in Europa. Nationaal kijk ik ook naar de verdere manier van politiek voeren die Conner Rousseau aan het uitwerken is.

Hoe word ik 100 jaar is een onlangs verschenen boek dat ik dit jaar ga lezen.

Welke podcast, video, film of televisieprogramma vind jij dat we moeten herbekijken of -luisteren in 2021?

Enerzijds een Netflix-serie genaamd 'The Queen's Gambit', omwille van een aantal persoonlijke dingen waaronder mijn jeugdige interesse voor het schaken en anderzijds iets heel ontspannends als 'Reizen Waes' waardoor ik een aantal leuke plekjes/weetjes in de diverse Vlaamse provincies leerde kennen.

Onlangs heb ik op NOS een heruitzending gezien van 'Toppop'. Daarin presenteerde men de nationale hitparade. Het was een programma dat ontzettend veel Belgen volgden in hun jeugdjaren. Dit brengt zoveel nostalgie uit onze jeugdjaren waar wij met weinig toch een mooie periode hebben beleefd.

Welk nummer zet jij op als je het even nodig hebt om opgepept te worden?

Ik heb een relatief brede muzieksmaak, gaande van licht klassiek tot al wat hardere rock en me beperken tot één specifiek nummer lukt dus niet. Nummers zoals 'Nessun Dorma' uitgevoerd door Luciano Pavarotti, 'Into the Mystic' door Van Morrison, 'Les Divas du Dancing' (Philippe Cataldo), 'Amazing Grace' (door een complete doedelzakband gespeeld), 'Up on the Roof' (Viola Wills), 'Sweet Caroline' (Neil Diamond) en 'You to me are everything' (The Real Thing) en nog zovele andere nummers, kunnen mij altijd wel oppeppen of emotioneel beroeren.

Een plaatje van de verschillende groepen uit de jaren '60 en '70 doet mij zeer veel plezier en een deuntje klassiek kan er ook nog bij.

Heb jij een positief motto of mantra dat je hanteert in het leven en waar je je aan kunt vasthouden?

'Gaat niet, bestaat niet' is een soort van 'leitmotiv' dat ik van mijn echtgenote haar grootvader heb overgenomen en dat eigenlijk niet meer betekent dan dat je nooit of te nimmer mag opgeven. Ook al zit het jou tegen en lukt iets niet onmiddellijk op de door jou gekozen manier, dan herpak je jezelf, recht de rug en gaat er opnieuw tegenaan op een andere manier tot je jouw doel bereikt. Een Metallo plooit maar breekt niet! Gaat niet, bestaat dus niet!

De opvoeding gekregen van thuis uit en overgebracht op mijn kinderen en kleinkinderen, dat is voor mij de grootste voldoening. Een huisgezin met 8 kinderen in de jaren '50 was een zware opdracht in de naoorlogse jaren, die niet te onderschatten was.

Thema voor 2021 is '365 dagen lang jouw vakbond', wat betekent dat voor jou?

365 dagen lang, 24/7 'mijn vakbond', is denk ik wel iets wat elke Metallo typeert. Het willen helpen, problemen oplossen, elke dag opnieuw, op de werkvloer maar ook daarbuiten in het verenigingsleven, is voor mij en voor de vakbond waar ik voor sta een 'way of life'. Opkomen tegen onrecht, tegen bedrog, tegen onrechtvaardigheid is iets waarmee je opstaat en weer gaat slapen als Metallo. Dat is dé reden waarom ik zo trots ben op onze vakbond maar vooral op onze Metallo's.

Ik hoop dat volgend jaar een jaar van vooruitgang wordt, want de laatste jaren was zeker geen reden tot euforie. Lonen, pensioenen en uitkeringen gingen er zeker niet op vooruit. Hopelijk met de nieuwe regering maken we een begin van verandering mee in samenwerking met de sociale partners. Het zal niet simpel zijn, maar waar een wil is, is een weg.

2021

Waar kijk jij in 2021 hoopvol naar uit?

Welke internationaal of nationaal figuur straalt voor jou een nieuw begin uit?

Welk hoopvol, mooi of interessant boek moeten we zeker lezen in 2021?

Frank Moreels

VOORZITTER
BTB-ABVV

Syndicaal kijk ik uit naar de eerste militantenvergadering die 'live' kan doorgaan. Ik wil terug midden van onze militanten staan. Ik mis ze echt. Je kunt dan wel virtueel vergaderen, maar dat is niet hetzelfde. De vakbond is geen verzekeringsinstelling. Het is een familie. Een grote familie die niet graag in bubbels opgedeeld wordt. Hoewel dat nu nog even moet. Ik wil graag mijn vakbondsmaatjes weer kunnen vastpakken. Maar ik weet ook dat we er als vakbond in geslaagd zijn om - ondanks corona - onze job te blijven doen. Samen met al onze militanten. Dus als die vuile pandemie overwonnen is, dan zal het feest zijn, en wat voor één! 'The sooner, the better!'

Ik wil twee vrouwen noemen. Internationaal kies ik voor mijn vriendin Livia Spera. Zij erfde vorig jaar als secretaris generaal een kaduke Europese vakbondsorganisatie, de European Transport Workers' Federation. Livia zorgde op minder dan een jaar tijd voor meer beweging en dynamiek dan ooit. Ze schudde de organisatie op zoals je met een dekbed van tijd tot tijd moet doen. Het is hetzelfde dekbed, maar het wordt helemaal herschikt, en is dus zo goed als nieuw. Livia inspireert me dagelijks. Omdat ze de juiste vragen stelt en niet bang is voor verandering. Maar nationaal zou ik onze secretaris generaal Miranda Ulens onrecht aandoen als ik haar niet vernoem. Als zestigjarige man heb ik vertrouwen in de toekomst van het ABVV als ik deze vriendelijke en gedecideerde madame bezig zie. Met vrouwen als Livia en Miranda aan de top moeten grijze muizen bang worden, en het is goed zo!

Mijn lijstje van vorig jaar. De druiven der gramschap van John Steinbeck. Zo depressief, maar met zo'n hoopvol einde. Als alles fout gaat en je denkt op de bodem te zitten, dan blijkt het nog erger te kunnen worden ... Maar hoe erg het ook is, er zijn altijd mensen die zorgen voor elkaar. Zet Wil van Jeroen Olieslaegers, en Hôtel Europa van Ilja Leonard Pfeijffer er ook maar op. En wie de buik vol heeft van de verdeeldheid ter linkerzijde moet M lezen van Antonio Scurlati. Hij vertelt hoe links - hopeloos verdeeld - de fascisten aan de macht liet komen in Italië. En als afsluiter Daar waar de rivierkreeften zingen . Ik geef niets prijs ... gewoon ontdekken.

Simonne Laeremans

ZEER ACTIEVE
METALLO-SENIOR

Naar de eerste pint die ik op een terras kan drinken na het coronatijdperk.

Internationaal: Kamala Harris (vicepresident VS).
Nationaal: Conner Rousseau.

Frida, een biografie over Frida Kahlo. Mexicaanse kunstenares, revolutionair, vrouw, maîtresse, politiek bewust, slachtoffer. Vooral een interessant boek.

Welke podcast, video, film of televisieprogramma vind jij dat we moeten herbekijken of -luisteren in 2021?

In de rubriek podcasts winnen 'De Bourgondiërs' van Bart Van Loo, zij het nipt. Al was het maar omdat je leert hoeveel nonsens er door Vlaams nationalisten over ons land verteld wordt. Ook omdat je leert hoe een 'copain', een Franse kameraad geworden is door eten voor twee te serveren op een grote boterham, in de tijd toen er nog geen borden bestonden. En andere absoluut nutteloze maar 'o zo schattige' wetenswaardigheden leert. De Bourgondiërs winnen eigenlijk enkel daarom van 'Napoleon' van Johan Opdebeek. De boeken had ik al gelezen, maar het blijft onvoorstelbaar boeiend om te zien hoe Bonaparte massa's mensen kon begeesteren en zo zijn stempel drukken, zelfs op onze hedendaagse maatschappij.

Film: 'Frida Kahlo' met Salma Hayek in de rol van Frida.
Docu: 'De kinderen van de collaboratie, van het verzet en slachtoffers van de Holocaust'.
Series: alle Vlaamse series die allemaal goed gemaakt zijn en met zeer goede acteurs (behalve 'De kampioenen') en alle Scandinavische politieseries.

Welk nummer zet jij op als je het even nodig hebt om opgepept te worden?

Als ik me niet echt oké voel is 'One' van U2 ongetwijfeld een oppepper. Liefst nog in de versie van Johnny Cash: "We are one, but we are not the same, we have to carry each other, carry each other..." Een paar zinnen die op veel momenten in mijn leven belangrijk waren. Patty Smith krijgt ook een plaatsje. Ooit onvoorstelbaar punk, nu grijs en wijs. Ze heeft me een traan doen wegpinken, toen ze helemaal op haar eentje met haar gitaar in aanslag het nummer 'People have the power' bracht tijdens een Black Lives Matter-betoging. En al die jonge mensen die de oude lieve heks toelachten en meezongen. Mooi! Ik zou er ook nog Tom Morello willen bijsleuren. Vakbondsgewijs dan. Ik zag hem 'live' optreden op een vakbondscongres van de Teamsters in de VS. Op zijn gitaar de slogan van Woody Guthrie: 'This machine kills fascists.' Hoe die ruige rocker 'Solidarity forever' brengt, of 'Joe Hill' ... Nog eentje om het af te leren: Jennifer Lopez die op de ambtsaanvaarding van Joe Biden zingt: "This land is your land!"

Een plaatje van de verschillende groepen uit de jaren '60 en '70 doet mij zeer veel plezier en een deuntje klassiek kan er ook nog bij.

Heb jij een positief motto of mantra dat je hanteert in het leven en waar je je aan kunt vasthouden?

François Janssens, wat mij betreft de grootste ABVV-voorzitter die ik zelf in mijn ondertussen 35-jarige carrière meemaakte, verwees vaak naar een devies van Willem van Oranje. Hij citeerde in het Frans: "Point n'est besoin d'espérer pour entreprendre, ni de réussir pour persévérer." Vrij vertaald wil het zeggen dat je niet moeten hopen op de goede afloop om toch actie te ondernemen, en dat je ondanks tegenslag toch moet doorzetten. Ik had evengoed mijn West-Vlaamse oma kunnen citeren die zei: "Altijd voortdoen!" Maar dat was minder elegant geweest.

Kan ik het veranderen? Zo ja, ok dan. Zo niet, dan doen we verder en laten we het negatieve achter.

Thema voor 2021 is '365 dagen lang jouw vakbond', wat betekent dat voor jou?

Ik ben voorzitter van een organisatie, van de BTB. Maar die organisatie is niet van mij. Ze is van ons. Van ons allemaal. Van onze mensen. Van de leden en de militanten die we mogen vertegenwoordigen. Zonder militanten, zonder die vele honderden werkmensen die deelnamen aan de sociale verkiezingen, die elke dag het beste van zichzelf geven op de werkvloer om te zorgen en op te komen voor hun collega's ... ben ik niets. Dan ben ik ineens terug bij af. Jennifer Lopez die Woody Guthrie nazingt: "This land is your land!" Ik zing slecht, maar ik zeg het aan alle vakbondsmensen: dit is jouw vakbond!

Dat iedereen, actieven en niet- actieven, terecht kan bij hun vakbond voor allerhande problemen en bijstand. Vakbonden zijn meer dan ooit nodig om mensen te helpen, maar ook en vooral om alert te blijven in deze snel veranderende maatschappij. Velen denken dat er geen problemen meer zijn omdat ze deze niet kunnen detecteren. Het is niet omdat er nu geen massale sluitingen zijn, zoals de metaalsector een aantal jaren geleden heeft gekend, dat er zich geen problemen meer voordoen. Angst om je job te verliezen is een zeer slechte raadgever.

2021

Waar kijk jij in 2021 hoopvol naar uit?

Welke internationaal of nationaal figuur straalt voor jou een nieuw begin uit?

Welk hoopvol, mooi of interessant boek moeten we zeker lezen in 2021?

Kenneth Blomme

HOOFDELEGEE BEKAERT BEGELEIDER

Zonder twijfel: de opening van de cafés. Daarnaast de voetbalstadions en de festivals. Dit zijn toch wel de dingen die ik het meest mis. Ik ben zeer benieuwd hoe de zomer van 2021 er zal uitzien.

Kamala Harris. Natuurlijk zijn we blij dat Trump de verkiezingen verloren heeft. Maar ik vind niet dat Biden toekomst uitstraalt. Zonder pandemie werd Trump herkozen denk ik. Als ik zou moeten kiezen tussen Biden en Trump dan zou ik zeggen: “Is dat alles wat de VS te bieden hebben?” Al heb ik met Harris hoop op de toekomst.

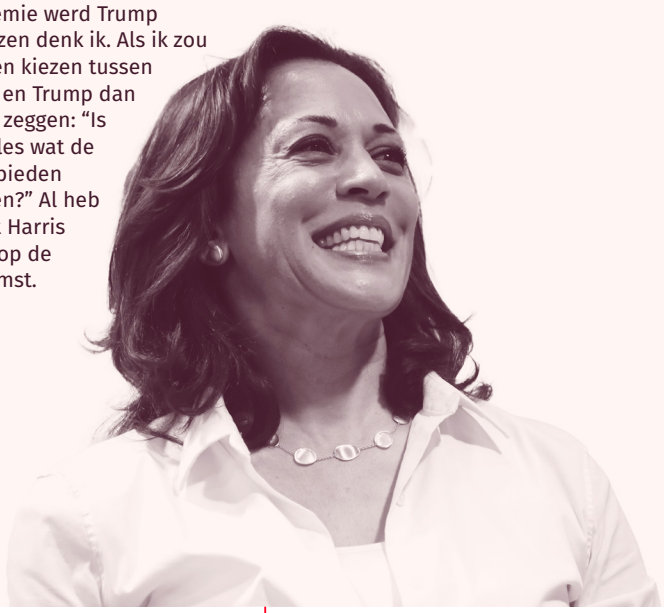

Sorry, ik lees geen boeken.

Tim De Grom

DELEGEE AUDI BEGELEIDER

2021 zal een speciaal jaar worden verwacht ik. COVID zal volgens mij nog voor een deel van het jaar bepalen hoe we leven. Ik kijk uit naar de vaccinaties en de mogelijkheid om terug eens op restaurant te gaan. Het is ook al veel te lang geleden dat ik nog eens stevig ben uitgegaan. Dus van zodra de coronasituatie het toelaat en er terug op een veilige manier kan omgegaan worden met elkaar, zal ik linea recta naar Gent of Brussel gaan om nog eens te genieten van het nachtleven.

Connor Rousseau heeft de sp.a nieuw leven ingeblazen. Hopelijk is dit een nieuw begin voor de linkse politieke partijen om terrein terug te winnen. We zien de gevolgen van een rechts beleid duidelijk op de arbeidsvoorwaarden, denk maar aan de aanpassingen voor tijdskrediet 'landingsbanen' en de leeftijdsverhoging SWT 'zware beroepen'. Deze hebben een grote impact gehad op onze sector. Ik hoop dat met een nieuw begin voor de sp.a er weer verbeteringen zullen komen voor de werknemers.

Boeken! Ik lees zeer graag dus ik vrees dat het moeilijk is om mij te beperken tot één boek. Mijn favoriete genre is Fantasy. De boeken die ik in 2020 gelezen heb en die ik echt goed vond zijn:
Neverwhere van Neil Gaiman, Boeken van de zieners (9-delig) van Robin Hobb en Circe van Madeline Miller.

Welke podcast, video, film of televisieprogramma vind jij dat we moeten herbekijken of -luisteren in 2021?

Ik heb laatst de Spaanse Netflix-serie 'La Valla' bekeken. Een sciencefictionreeks die vooral spannend is, maar toevallig ook toepasselijk op de tijd waarin we leven. De reeks gaat over de verspreiding van een dodelijk virus terwijl er een fascistisch regime aan de macht is. Een avondklok en het afnemen van vrijheden zijn zaken waar ook wij mee te maken hebben. Tot op vandaag zijn de maatregelen er om ons te beschermen, maar hoever kan men hierin gaan? In de serie zien we ook hoe het virus misbruikt wordt om het regime in stand te houden.

Een van mijn favoriete personages is steeds Sherlock Holmes geweest. Magistraal vertolkt door Benedict Cumberbatch in 'Sherlock' (BBC serie).

Welk nummer zet jij op als je het even nodig hebt om opgepept te worden?

'Ace of Spades' van Mötorhead is mijn all-time favourite en daar blijf ik bij. Al moet ik toegeven dat ik ook zeer vrolijk wordt van 'Here Comes the Sun' van The Beatles. The War on Drugs vind ik ook goed.

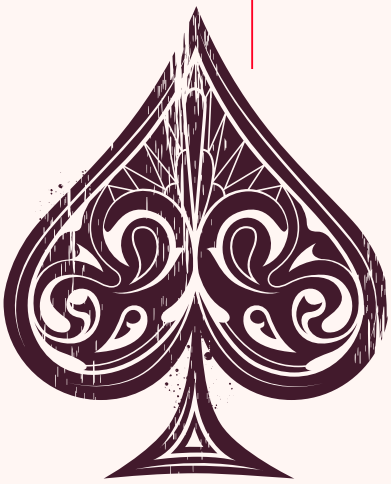

Voor muziek zet ik steeds mijn eigen Spotify playlist op: Dance 20. Vol met stevige dance en EDM.

Heb jij een positief motto of mantra dat je hanteert in het leven en waar je je aan kunt vasthouden?

Niet specifiek. Ik zou zeggen probeer te genieten van het leven.

“When a flower doesn't bloom, you fix the environment in which it grows, not the flower.” Er zijn veel mensen die zich niet kunnen vinden in de huidige manier van leven. We krijgen meer en meer te kampen met depressies, burn- en bore-outs en gevoelens van nuttelоosheid.
Deze dingen liggen voor mij aan onze omgeving en de taboes die er nog steeds in bestaan. Men moet meer doen aan de omgeving zodat mensen kunnen floreren.
Bijvoorbeeld het doorbreken van het taboe rond depressie en psychologische hulp, meer inspraak en waardering voor werknemers enz.
Dit is voor mij als persoon en als delegee een doel. De omgeving aanpassen aan de mensen en niet de mensen aanpassen aan de omgeving.

Thema voor 2021 is ‘365 dagen lang jouw vakbond’, wat betekent dat voor jou?

Dat is iets dat ik ondertussen niet meer dan normaal vind. Als je een goed team hebt binnen de werking op je bedrijf, zoals bij ons, dan is dat evident. Als je er als delegee alleen voor staat, dan begrijp ik dat de uitdaging groter is. Ik heb heel veel respect voor de mensen die alles geven in hun job. We hebben een zeer goed resultaat na de sociale verkiezingen. De dynamiek die ik ervaar in onze groep militanten is zeer goed. We hebben er allemaal veel zin in. Al vind ik wel dat wederzijds respect enorm belangrijk is. Het engagement van de militanten is groot en de inzet wordt vaak onderschat. Ik merk dat de druk op militanten in veel bedrijven heel groot is. Ook daar verdienen militanten ondersteuning.

Vakbonds-afgevaardigde zijn is niet iets dat je met een knop aan en uit zet. Je zoek constant naar verbeteringen en probeert iedereen zo goed mogelijk bij te staan. Het ABVV belichaamt dit door de vele opleidingen voor afgevaardigden, zodat ze sterker in hun schoenen staan. Iedereen bij het ABVV werkt iedere dag om de arbeidsvoorwaarden van alle werknemers te verbeteren. '365 dagen lang jouw vakbond' is de dagdagelijkse inzet die onze organisatie belooft aan zijn leden, vanop de vloer tot in de regio’s.

Wij laten ons niet meer inpakken

Bekijk het Impje

BOODSCHAP VOOR 2021 VAN SLAMDICHTER BEK VEG TER

De winters zijn niet meer wat
ze geweest zijn ...
en toch blijven opvallend veel
mensen in de kou staan.
Zeker in het afgelopen jaar;
alles wat verkeerd kon lopen
zou ook effectief fout gaan.

En zelfs in deze periode
moeten metallo's niet rekenen
op veel cadeaus.
Dus wij vragen niet aan onze
bazen om uit te pakken met
geschenken
maar we laten ons ook niet
meer inpakken door types in
pakken die niet aan onze
veiligheid denken.

Want we hebben het voorbije
jaar veel moed gezien, maar
ook een paar laffe gevallen.
Juist doordat bijna iedereen
ze droeg, zijn de maskers
duidelijk afgevallen.
Er zijn bijvoorbeeld degenen
die in de spotlights willen
treden
daarom stellen ze de vakbond
in een slecht daglichten.

Er zijn degenen die in de
schaduw werken en wakker
liggen van hun nachtshift.
Er zijn degenen die steeds
hetzelfde besparingsverhaaltje
blijven herkauwen,
en niet eens doorhebben hoe
irritant zij spreken.

En er zijn degenen wiens
woorden we wél nog kunnen
vertrouwen,
die zich in het onrecht
vastbijten en nog een
militantje bijsteken.
Dergelijke delegees beschikken
misschien niet over de
termen die in het discours
van een marktleider passen
maar ze zijn geschoold in de
arbeidersklasse(n).

En ze hebben een appeltje
te schillen met degenen die